A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2005. március 3. *

A C-472/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2003. november 17-én érkezett 2003. november 12-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Staatssecretaris van Financiën**

és

az **Arthur Andersen & Co. Accountants c.s.**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts (előadó), N. Colneric, K. Schiemann és Juhász E. bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

— az Arthur Andersen & Co. Accountants c.s. képviseletében R. Vos és P. J. B. G. Schrijver advocaten,

— a holland kormány képviseletében H. G. Sevenster és N. A. J. Bel, meghatalmazotti minőségben,

— az Európai Közösségek Bizottságának képviseletében R. Lyal, A. Weimar és L. Ström-van Lier, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. január 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes

adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 13. cikke B. része a) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az abból adódó jogvita keretében terjesztették elő, hogy a Staatssecretaris van Financiën (a holland pénzügyi államtitkárság) megtagadta az Arthur Andersen & Co. Accountants c.s. társaság (a továbbiakban: alperes) által az életbiztosítási ágazatban végzett „back office" tevékenység hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: HÉA) alóli mentesítését.

Jogi háttér

Közösségi szabályozás

3 A hatodik irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerint adóalany minden olyan személy, aki e cikk (2) bekezdésben meghatározott bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

4 Ugyanezen cikk (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az (1) bekezdésben használt „önállóan" kifejezés kizárja az adózás alól a munkavállalókat és egyéb személyeket, amennyiben őket munkaadójukhoz munkaszerződés vagy alkalmazójukhoz egyéb olyan jogviszony köti, amely — tekintettel a munkakörülményekre, a díjazásra és a munkavállaló felelősségére — alárendeltségi viszonyt teremt.

5 A hatodik irányelv 13. cikkének B. része értelmében:

„Az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az általuk meghatározott feltételek mellett a tagállamok mentesítik az adó alól a következőket, annak érdekében, hogy biztosítsák az ilyen mentességek megfelelő és egyértelmű alkalmazását, valamint, hogy megakadályozzák az adókijátszásokat, az adókikerüléseket és az esetleges visszaéléseket:

a) a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, beleértve az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatásokat

[...]".

6 A tényállás idején hatályban lévő, a biztosítási ügynökök és alkuszok (a korábbi ISIC 630 csoport) tevékenységével összefüggésben a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő intézkedésekről és különösen az említett tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről szóló, 1976. december 13-i 77/92/EGK tanácsi irányelv (HL 1977. L 26., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 46. o.) 2. cikke szerint:

„(1) Ezt az irányelvet kell alkalmazni a letelepedés szabadságát korlátozó intézkedések felszámolását célzó Általános Program III. mellékletében felsorolt, az ISIC 630. csoportjába tartozó következő tevékenységekre:

a) az olyan személyek szakmai tevékenysége, akik teljesen szabadon választva intézetet, kapcsolatot teremtenek a biztosítási vagy viszontbiztosítási kockázatukra biztosítási vagy viszontbiztosítási fedezetet kereső személyek és biztosító, illetve viszontbiztosító intézetek között, és akik a biztosítási vagy viszontbizto-

sítási szerződések megkötését megelőzően előkészítő munkát végeznek, és amikor szükséges, segítséget nyújtanak a szóban forgó szerződések kezelésében és teljesítésében, különös tekintettel a kárigények esetére;

b) az olyan személyek szakmai tevékenysége, akiket egy vagy több szerződés keretében utasítanak, illetve felhatalmaznak arra, hogy egy vagy több biztosító nevében és megbízásából vagy kizárólagosan megbízásából eljárva, biztosítási szerződések előkészítése, illetve e szerződések megkötése érdekében végezzenek üzletszerző tevékenységet, tegyenek ajánlatot és végezzenek előkészítő munkát, illetve működjenek közre e szerződések kezelésében és teljesítésében, különös tekintettel a kárigények esetére;

[...]

(2) Ezt az irányelvet kell alkalmazni különösen a tagállamokban szokásosan a következőként megnevezett tevékenységekre:

[...]

b) az (1) bekezdés b) pontjában említett tevékenységeknél:

[...]

— Hollandiában:

— Gevolmachtigd agent

— Verzekeringsagent

[...]".

A nemzeti szabályozás

7 A Wet op de omzetbelasting 1968 (a forgalmi adóról szóló, 1968. évi törvény) 11. cikke szerint:

„(1) Általános közigazgatási intézkedésben meghatározott feltételek szerint mentesek az adó alól:

[...]

k) a biztosítások és a biztosítási közvetítők által nyújtott szolgáltatások".

A jogvita alapját képező tényállás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 A tényállás idején az alapeljárás rotterdami (Hollandia) székhelyű alpereshez tartozott az Andersen Consulting Management Consultants elnevezésű, a holland jog szerinti polgári jogi társaság (a továbbiakban: ACMC).

9 1997. május 26-án a Royal Nederland Verzekeringsgroep NV, Universal Leven NV (a továbbiakban: UL), az életbiztosítások piacán biztosítási közvetítőkön keresztül

tevékenykedő társaság és az ACMC együttműködési megállapodást kötöttek, amely úgy rendelkezett, hogy ez utóbbi az UL számára különböző, e szerződésben „back office"-nak minősített tevékenységeket végez. Az ACMC e tevékenységek elvégzését belső részlegére, az Accenture Insurance Servicesre (a továbbiakban: AIS) bízta, amelynek székhelye ugyanabban az épületben található, mint az UL-é.

10 Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés a „back office" tevékenységeket a következőképpen írja le: a biztosítási ajánlatok elfogadása, a szerződési és díjszabási módosítások kezelése, a kötvények kiállítása, kezelése és felmondása, a kárigények intézése, jutalékok megállapítása és a biztosítási közvetítők részére történő kifizetése, az informatikai háttér megszervezése és kezelése, az UL és a biztosítási közvetítők ellátása információkkal, valamint jelentések készítése a biztosítottak és harmadik felek, úgymint a Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (Pénzügyi Nyomozó és Vizsgálati Szolgálat) részére. Amikor a biztosítandó által szolgáltatott adatok alapján orvosi vizsgálat szükséges, a kockázat vállalásáról szóló döntés az UL-re hárul, míg ellenkező esetben e döntést az ACMC hozza meg, és e döntés köti az UL-t. A biztosítási közvetítőkkel való kapcsolattartás majdnem teljesen az AIS feladata.

11 Az UL személyzete 2,9 teljes munkaidejű alkalmazottnak (a továbbiakban TMAM) felel meg, míg az AIS 17 TMAM-t szánt a „back office" tevékenységekre. Az AIS személyzete szakképzettséggel rendelkezik a biztosítás területén.

12 Az együttműködési megállapodás két bizottságot hoz létre: a „Review Committee"-t és az „Operating Committee"-t, amelyek az UL és az ACMC képviselőiből állnak, és feladatuk az UL és az AIS közötti együttműködés értékelése, az együttműködés feltételei betartásának felügyelete, a „back office" tevékenységek tervezése, a biztosítás terén végbemenő változások és azok e tevékenységekre gyakorolt hatásainak megvitatása, valamint az említett megállapodásból adódó esetleges viták

rendezése. A megállapodás egy „Service manager" és egy „Operational manager" kinevezéséről rendelkezik, akiknek az a feladata, hogy a „back office" tevékenységek hatékonysága érdekében biztosítsák az UL és az AIS közötti napi együttműködést. A megállapodás kizárólagossági kikötést tartalmaz, amely megtiltja az ACMC számára azt, hogy harmadik fél részére az UL érdekében végzetthez hasonló „back office" tevékenységet végezzen. A megállapodás a „back office" tevékenységekért a meglévő biztosítások száma és a beszedett díjak alapján kiszámított díjazást, valamint egy alapdíjazást állapít meg.

13 Az 1998. szeptemberre vonatkozó bevallásában az alperes megjelölte, hogy forgalmi adó címén 10 000 NLG-t fizetett be. Ez az összeg megfelel az ebben az időszakban végzett „back office" tevékenységek után az UL-nek kiszámlázott díj alapján kiszámított forgalmi adó, valamint az e tétel alapján levont forgalmi adó különbségének.

14 Mivel úgy ítélte meg, hogy az UL részére végzett „back office" tevékenység mentes a fogalmi adó alól, az alperes kérte az illetékes adóellenőrtől a 10 000 NLG visszafizetését, amit az elutasított. Ezen elutasító határozat ellen az alperes keresetet nyújtott be a Gerechtshof te 's-Gravenhagéhoz (Hollandia), amely 2001. október 23-i ítéletében helyt adott a keresetnek. Ez a bíróság megállapította, hogy együttműködésük révén az UL és az ACMC közös cél, azaz egy biztosítási vállalat közös üzemeltetése érdekében kívánták összevonni szakértelmüket. Ebből kifolyólag e bíróság szerint az ACMC által az UL részére végzett tevékenységeket nem lehet forgalmiadó-köteles gazdasági szolgáltatásoknak tekinteni.

15 A holland pénzügyi államtitkár semmisségi keresetet nyújtott be a Gerechtshof te 's-Gravenhage ítélete ellen a Hoge Raad der Nederlandenhez. Az alperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

16 A Hoge Raad der Nederlanden szerint a szóban forgó tevékenységek biztosítási tevékenységként nem mentesülhetnek a HÉA alól. E tekintetben kiemeli, hogy egyfelől a periratokból és a Gerechtshof te 's-Gravenhage megállapításaiból megállapítható, hogy a biztosítási tevékenységből eredő kockázatot kizárólag az UL viseli, másfelől hogy a biztosítási szerződéseket az UL nevében, és nem az ACMC nevében írják alá.

17 Ezzel szemben Hoge Raad der Nederlandennek kétségei vannak a „biztosítási közvetítői szolgáltatások" fogalmának a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja szerinti értelmezésével kapcsolatban. Kiemeli, hogy a jelen ügyben valóban hiányoznak ennek a fogalomnak bizonyos jellemző elemei, úgymint az adóalany és a biztosítottak között fennálló közvetlen kapcsolat. Azonban ehhez hozzáteszi, hogy a szóban forgó tevékenységek olyan biztosítási ügyletekhez tartozó szolgáltatások, amelyek keretében az ACMC nagymértékben közvetítőként jár el. Megállapítja, hogy az ACMC így jár el először is a biztosítási közvetítők és az UL között azzal, hogy az általuk továbbított biztosítási ajánlatokat kezeli, és, többnyire az UL nevében véglegesíti őket, valamint ez utóbbi és a biztosítást kötők között azzal, hogy a biztosítást kötők viszonylatában az UL nevében jár el a szerződés időtartama alatt és a szerződés felmondásakor.

18 Ilyen körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatalra az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Amennyiben az adóalany olyan megállapodást köt egy (élet)biztosítóval, mint amelyet az ACMC és az UL kötöttek, amely előírja többek között azt, hogy

meghatározott díj ellenében, szakképzett és a biztosítás területén szakértelemmel rendelkező személyzet segítségével ez az adóalany fogja végezni a biztosítási ügyletekhez kapcsolódó tényleges tevékenységek legnagyobb részét — beleértve általánosan a biztosítót kötelező döntések meghozatalát, a szerződések megkötését, a közvetítőkkel valamint esetleg a biztosítottakkal történő folyamatos kapcsolattartást —, és amikor a biztosítási szerződéseket a biztosító nevében kötik, és ez utóbbi viseli a kockázatot, az ezen adóalany által e megállapodás teljesítése keretében végzett tevékenységek tekinthetőek-e a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja szerinti »biztosítási [...] ügyletek[hez] tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatások[nak]«?"

19 2004. január 5-i levelében a kérdést előterjesztő bíróság megkérdezte a felektől, hogy szerintük a Bíróságnak a C-8/01. sz. Taksatorringen-ügyben 2003. november 20-án hozott ítélete (EBHT 2003., I-13711. o.) indokolja-e az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés visszavonását. Miután megismerte a felek válaszát, 2004. február 11-i levelében tudatta, hogy fenntartja az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

20 Mindenek előtt el kell utasítani az alperes írásbeli észrevételeiben található azon feltételezést, amely szerint az ACMC olyan alárendeltségi viszonyban áll az UL-lel, amely miatt a hatodik irányelv 4. cikkének (4) bekezdése alapján a kérdéses tevékenységek nem tartoznak a HÉA hatálya alá.

21 A „munkavállalók" és a „munkaadó" kifejezés e rendelkezésbeli használata ugyanis mutatja, hogy az adózás e rendelkezésben rögzített kizárása valamilyen munkaviszony fennállását feltételezi, amely viszony az ACMC és az UL között nyilvánvalóan hiányzik.

22 Egyébként — ahogyan azt az előzetes döntéshozatalra utaló határozat az alperes által nem vitatott módon kifejti — az ACMC nem áll semmilyen szerződéses viszonyban a biztosítási szerződést kötőkkel, mivel a biztosítási szerződéseket az UL nevében írják alá. Ezért a kérdést előterjesztő bíróság helyesen véli úgy, hogy az ACMC tevékenységei nem minősülnek a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja szerinti biztosítási ügyleteknek (lásd e tekintetben a C-240/99. sz. Skandia-ügyben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1951. o.] 41. és 43. pontját).

23 Következésképpen a Bíróságot a jelen ügyben kizárólag a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja szerinti, „a biztosítási ügyletekhez tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatások" fogalmának értelmezésére kérik, valamint annak pontosítására, hogy ezen, az említett irányelv által meg nem határozott fogalom alá tartoznak-e az olyan tevékenységek, mint amelyek az alapeljárás tárgyát képezik.

24 Meg kell említeni, hogy a hatodik irányelv 13. cikkében szabályozott adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, tekintettel arra, hogy kivételnek minősülnek azon általános elvhez képest, amely szerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített valamennyi szolgáltatásnyújtás után HÉA-t kell fizetni (a fent hivatkozott Skandia-ügyben hozott ítélet 32. pontja és a fent hivatkozott Taksatorringen-ügyben hozott ítélet 36. pontja).

25 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az említett adómentességek a közösségi jog önálló fogalmai, amelyek célja annak elkerülése, hogy a HÉA-rendszer alkalmazása tagállamonként eltérjen, és amelyeket a közös HÉA-rendszer általános összefüggéseiben kell elhelyezni (a fent hivatkozott Skandia-ügyben hozott ítélet 23. pontja).

26 Jelen esetben az alperes arra helyezi a hangsúlyt, hogy az AIS személyzete, amelyre az ACMC a szóban forgó tevékenységeket bízta, szakértelemmel rendelkezik az életbiztosítás terén, és hogy az említett tevékenységek biztosítási ügyletekhez tartoznak.

27 Azonban ahogyan az alperes a tárgyaláson maga is elismerte, e két elem nem elegendő ahhoz, hogy az ACMC biztosítási közvetítőnek minősüljön. Azt is meg kell ugyanis vizsgálni, hogy a szóban forgó tevékenységek megfelelnek-e a biztosítási közvetítő által végzett tevékenységeknek.

28 Az alperes szerint igen. Az alperes hozzáteszi, hogy az ACMC egyaránt kapcsolatot tart a biztosítóval, az UL-lel, valamint a biztosítást kötővel és a biztosítás kedvezményezettjével.

29 E tekintetben ki kell emelni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat tájékoztatása szerint e tevékenysége keretében az ACMC-t kizárólagossági kikötés kötelezi az UL-lel szemben (lásd a jelen ítélet 12. pontját). Ezért tehát nem rendelkezik a biztosító szabad megválasztásának jogával, ami a 77/92 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában leírt biztosítási ügynöki tevékenységnek megfelelő tevékenység jellemzője.

30 Az alperes azzal érvel, hogy az ACMC tevékenységei megegyeznek a 77/92 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjában lévő „gevolmachtigd agent" (meghatalmazott képviselő) tevékenységeivel, amelyeket ugyanezen cikk (1) bekezdésének b) pontja ír körül. Az alperes a tárgyaláson hangsúlyozta, hogy az ACMC mind a szerződés megkötésekor, mind annak teljesítésekor jogosult az UL-t kötelezni a biztosítást kötők és a biztosítás kedvezményezettjei irányába.

31 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a hatodik irányelvvel kapcsolatban valóban megállapították, hogy a 77/92 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában leírt szakmai tevékenység „tartalmazza a jogot arra, hogy a biztosítót a károsult biztosítottal szemben kötelezze" (a fent hivatkozott Taksatorringen-ügyben hozott ítélet 45. pontja).

32 Azonban — mint ahogyan azt indítványának 31. pontjában a főtanácsnok is kiemeli — ebből az ítélkezési gyakorlatból nem lehet arra következtetni, hogy a biztosító kötelezéséhez való jog a meghatározó ismérv a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja szerinti biztosítási közvetítőként való minősítéshez. E minősítéshez ugyanis a szóban forgó tevékenységek tartalmának vizsgálata szükséges.

33 Függetlenül attól, hogy tevékenységei keretében az ACMC egyszerre kapcsolatban áll a biztosítóval és a biztosítást kötővel, ahogyan azt az ítélkezési gyakorlat a biztosítási közvetítőként való minősítéshez megköveteli (a fent hivatkozott Taksatorringen-ügyben hozott ítélet 44. pontja), az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő, az alperes írásbeli észrevételeiben előterjesztett pontosításokkal kiegészített tájékoztatásból következik, hogy az ACMC tevékenységei a biztosítási ajánlatok kezelése, a biztosítandó kockázatok értékelése, az orvosi vizsgálat szükségességének eldöntése, a kockázat vállalásának eldöntése akkor, ha orvosi vizsgálat nem szükséges, a biztosítási kötvények kiállítása, kezelése és felmondása, valamint a díjszabási és szerződéses módosítások iránti intézkedések, a díjak beszedése, a kárigények intézése, a biztosítási közvetítők díjának megállapítása és kifizetése, valamint a velük történő kapcsolattartás, a viszontbiztosítással kapcsolatos teendők intézése, valamint a biztosítást kötők, a biztosítási közvetítők és más érdekeltek — például az adóhatóságok — tájékoztatása.

34 Ezen útmutatások fényében meg kell állapítani, hogy az ACMC által az UL részére nyújtott szolgáltatások — bár hozzájárulnak a biztosítási vállalkozás alapvető tevékenységeihez — a hatodik irányelv 13. cikke B. részének a) pontja értelmében (lásd a jelen ítélet a 22. pontját) nem biztosítási ügyletek, és nem tekinthetőek a biztosítási közvetítő jellegzetes szolgáltatásainak.

35 Az említett szolgáltatások ugyanis olyan jellegzetességekkel rendelkeznek, mint a biztosítási közvetítők díjának megállapítása és kifizetése, a velük fennálló szerződéses kapcsolatok kezelése, a viszontbiztosítással kapcsolatos teendők intézése, valamint a biztosítási közvetítők és az adóhatóságok tájékoztatása; ezek nyilvánvalóan nem tartoznak a biztosítási közvetítők tevékenységei közé.

36 Egyebekben pedig — ahogyan az Európai Közösségek Bizottsága írásbeli észrevételeiben kiemelte, és ahogyan indítványának 32. pontjában a főtanácsnok is kifejti — a jelen esetben nyilvánvalóan hiányoznak a biztosítási közvetítés olyan alapvető jellemzői, mint az ügyfelek felkutatása, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti kapcsolatteremtés. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből ugyanis kitűnik — és ezt az alperes sem kérdőjelezte meg —, hogy az ACMC közreműködése csak az azon biztosítási közvetítőktől kapott biztosítási ajánlatok kezelésével kezdődik, amelyek segítségével az UL ügyfelek után kutat az életbiztosítások holland piacán.

37 Ahogyan azt a Bizottság írásbeli észrevételeiben és a tárgyaláson előadta: az ACMC és az UL között létrejött szerződést olyan alvállalkozói szerződésként kell értékelni, amelynél fogva az ACMC az UL rendelkezésére bocsátja a szükséges emberi és adminisztratív erőforrásokat, és számos szolgáltatást nyújt részére, hogy segítse a

biztosítási tevékenységeivel járó feladatai elvégzésében. E tekintetben jelentős megjegyezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság pontosításai szerint az UL személyzete csak 2,9 TMAM-nek felel meg, míg az AIS 17 TMAM-t szán a „back office" tevékenységek elvégzésére, és hogy az AIS, illetve az UL személyzete ugyanabban az épületben található.

38 Ebből kifolyólag az ACMC által az UL részére nyújtott szolgáltatásokat olyan együttműködési formaként kell értékelni, amelynek célja az, hogy díj ellenében segítse az UL-t a szokás szerint őt terhelő tevékenységek elvégzésében, anélkül hogy az ACMC szerződéses kapcsolatban állna a biztosítottakkal. Az ilyen tevékenységek mint az UL tevékenységeinek leválasztott részei, nem pedig mint a biztosítási ügynök által nyújtott szolgáltatások tekintendőek (lásd hasonlóképpen a C-235/00. sz., CSC Financial Services ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-10237. o.] 40. pontját).

39 Következésképpen az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre adandó válasz az, hogy a hatodik irányelv 13. cikk B. részének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében nem minősülnek biztosítási és viszontbiztosítási ügyletekhez tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatásoknak az olyan „back office" tevékenységek, amelyek valamely biztosítási vállalkozásnak díj ellenében nyújtott szolgáltatásokból állnak.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke B. részének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében nem minősülnek biztosítási és viszontbiztosítási ügyletekhez tartozó biztosítási ügynöki és közvetítői szolgáltatásoknak az olyan „back office" tevékenységek, amelyek valamely biztosítási vállalkozásnak díj ellenében nyújtott szolgáltatásokból állnak.

Aláírások